

Apelul Alianței Naționale pentru Restaurarea Monarhiei

România cheamă MONARHIA

Stimați politicieni,

Preacucernici Părinți,

Înalți clerici ai Bisericii Ortodoxe Române, ai Bisericii Române Unite cu Roma și ai celorlate culte religioase din România,

Bravi militari ai Armatei Române,

Distinși membri ai Academiei Române,

Dragi prieteni sârbi, susținători ai restaurării monarhiei,

Dragi prieteni polonezi, susținători ai regalității,

Dragi români,

Recentele alegeri prezidențiale din România, dar și precedentele scrutinuri ne-au arătat, încă o dată, dacă mai era cazul, că românii sunt divizați și, mai grav, manipulați atunci când își aleg șeful statului.

Votul pentru șeful statului și instituția președintelui României a devenit principala sursă de conflicte, nemulțumire, tensiuni și disensiuni foarte grave care dezbină societatea românească de 35 de ani, aruncând țara noastră într-un permanent climat de confuzie, incertitudine și instabilitate.

La ultimele scrutinuri, din 24 noiembrie 2024 și din 4 și 18 mai 2025, o pleiadă de candidați la președinție, sondați irelevant în nenumărate rânduri și nepregătiți, au cerut votul românilor promițând lucruri care nu cad în sarcina și atribuțiile unui șef de stat cum ar fi rezolvarea diverselor probleme punctuale economice, de la prețul

pâinii, al carburanților, sistemul de pensii, până la cele legate de construcția autostrăzilor sau dezvoltarea și susținerea sportului care, de fapt, sunt în atribuțiile premierului, miniștrilor, parlamentarilor, Parlamentului și ale Guvernului României.

Atribuirea unor puteri sporite președintelui României, fără ca acestea să aibă acoperire în Constituție și în legi, face doar să hrănească artificial speranțele românilor și să voteze pe cei care sunt „maestri” ai manipulării și care nu oferă soluții reale la problemele pe care le întâmpină.

Tot ce au putut să ofere constant în aceste campanii candidații la președinția României a fost circul și dezbinarea profundă a societății noastre ce pare că nu-și găsește liniștea și echilibrul, nici la 35 de ani de la evenimentele din decembrie 1989.

Turul întâi al alegerilor prezidențiale din 2024 și, apoi, întreaga campanie pentru recent încheiatele alegeri prezidențiale, din mai 2025, a adus foarte mulți candidați care s-au remarcat prin răspândirea unei avalanșe de dezinformări, manipulări, lipsa unor minime cunoștințe despre ce înseamnă funcția prezidențială, demagogie și falsuri.

În turul al doilea în 2024 s-au calificat „cei mai puțin calificați” dintre aceștia. Gafele de genul „rezistenței timp de 30 de zile până intervine NATO în cazul unei agresiuni militare rusești asupra României” sau mistificările grosolane de genul „Nu există est sau vest. Există doar România” sunt dovada clară că politica în România s-a degradat până la un nivel care apasă foarte greu asupra conștiinței noastre și ne arată că nu putem găsi ușor un punct de echilibru în toată această dezbatere sterilă.

Campania reluată și alegerile din mai 2025 au adus din nou în prim-planul atenției publice „o turmă” de candidați, care mai de care „antisistem”, de parcă au venit acum pe Terra, în țara noastră, din „alte galaxii” sau „universuri paralele”.

„Finala” pentru Cotroceni, din 18 mai, a avut ingredientele cele mai slabe dezbateri electorale de 35 ani încoace.

Relativizarea valorilor noastre, fie că s-a vorbit de modelul familiilor din România, de adopția copiilor sau de modul cum ne raportăm la alianțele din care face parte România demonstrează că nimic nu este câștigat definitiv și mereu trebuie să ne apărăm ceea ce am dobândit.

Mutarea campaniei electorale în mediul virtual prin monologuri pline de contradicții care au indus și exploatat fricile românilor ori au transmis ceea ce voiau să audă a

făcut ca acum societatea să fie confuză, plină de temeri, neîncrezătoare și suspicioasă în privința a ceea ce va urma.

Atenția românilor trebuia să fie îndreptată spre alegerile parlamentare, **principalul scrutin în orice democrație reală și consolidată**, cel care dă organul reprezentativ suprem al poporului român și principala autoritate legiuitoare a țării, precum și direcția concretă în care merge societatea noastră.

În schimb, la aceste alegeri prezidențiale, desfășurate în două rânduri, societatea a fost „captivă” în vârtoarea unor dezbatere zgomotoase și amenințătoare pentru viitorul ei, privind influența Rusiei în acestea, falsurile promovate de pe rețeaua socială Tik Tok, cunoștințele precare despre atribuțiile președintelui și confuziile ideologice ale unora dintre candidați sau campania de „guru spiritual al politicii”, delirul mistic-religios și antisemit, tentația mesianică, al altora dintre candidați.

Nimic despre proiecte de viitor pentru țară, autentice și reale, **aproape nimic despre reforma constituțională, reforma statului și a clasei politice**, nimic despre a face reparațiile istorice necesare după abuzurile, teroarea și crimele regimului comunist, instalat oficial la putere în România după 6 martie 1945.

„Democrația și libertățile nu sunt câștigate pentru totdeauna. Nicio izbândă nu este eternă. Omul își câștigă în fiecare zi dreptul de a avea un 'mâine' ”, transmitea Regele Mihai acum 9 ani, când protestele pentru reforma societății și a lumii politice cuprindeau România.

În tot acest timp, Familia Regală a României a fost alături de români, fie că s-a aflat în exil, fie că era acasă. Ea este aici de aproape 160 de ani și-și servește, de cele mai multe ori, discret și eficient țara.

Apărută ca o continuare firească a vechilor instituții românești, a lungului șir de voievozi ai Moldovei și ai Țării Românești, Monarhia constituțională a reprezentat, în epoca Regelui Carol I, indispensabilul factor de echilibru al vieții politice românești și motorul puternic al modernizării țării. Carol I a adus României independența și sporirea prestigiului internațional.

Regele Ferdinand Întregitorul și Regina Maria au mobilizat energiile românilor către realizarea României Mari, după Primul Război Mondial.

În timpul domniei Regelui Carol II, țara a atins un apogeu economic și cultural.

Majestatea Sa Regele Mihai I a scos România din alianța toxică cu Germania nazistă,

a contribuit prin actul său curajos la scurtarea celui de-al Doilea Război Mondial, salvând sute de mii de vieți omenești și a luptat până la capăt împotriva comunizării țării.

După 1989, în ciuda atitudinilor deseori ostile ale autorităților românești, Majestatea Sa Regele Mihai a continuat, împreună cu ASR Principesa Moștenitoare Margareta, cu ASR Principele Radu și cu întreaga Familie Regală, să servească interesele României, în direcția democratizării, a modernizării, a integrării euro-atlantice și a refacerii identitare și instituționale.

În zilele noastre, Familia Regală a României continuă cu succes deplin diplomația regală pentru consolidarea prestigiului și identității europene a țării noastre, dar și pentru susținerea parcursului european al celui de al doilea stat românesc, Republica Moldova, singura cale viabilă pentru desprinderea din sfera de influență a Rusiei și modernizarea durabilă și eficientă.

De asemenea, Familia Regală este mereu aproape de toți românii din toate comunitățile noastre, nu doar de unii, chiar și de cei care au convingeri republicane.

Pentru că deviza Casei Regale, NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU(NIHIL SINE DEO), este un crez, un simbol, o parte din identitatea noastră, în nici un caz un slogan vremelnice ca al politicienilor. Semnifică spirit de răspundere, loialitate, credință în bine, omenie, viziune, **respect față de lege și față de toți semenii.**

Ziua de marți, 25 octombrie 2011, atunci când Regele Mihai a împlinit remarcabila vârstă de 90 de ani, va rămâne o pagină glorioasă a acestor timpuri.

„ României democratice și libere, adânc marcată de egoism, iresponsabilitate și dispreț pentru lege, i-a fost dat să trăiască 24 de ore de mândrie, iubire, regăsire indentitară și exemplu impecabil de comportament public.

Regele Mihai I s-a adresat națiunii de la tribuna Parlamentului, instituția supremă a democrației, care l-a invitat în Sesiune solemnă a celor două Camere reunite. Milioane de români au urmărit cu sufletul la gură douăsprezece minute de Istorie. Douăsprezece minute venite în al douăsprezecelea ceas. Milioane de români văd, astfel, că România poate fi și altfel: demnă, respectată, bucurându-se de admirație și încredere. Sunt zeci de ani de când ziarele europene și marile canale de televiziune mondiale nu au vorbit cu respect și apreciere despre țara noastră. Au făcut-o ieri, din plin”, a transmis atunci jurnalul online al Familiei Regale a României.

Atunci, pentru mulți dintre noi a devenit posibilă o altă lume și o altă Românie. Lumea în care trăisem până atunci a murit în sfârșit și a lăsat loc celei care trebuia

să renască, cea a adevărului și a speranței, cea a bunicilor și a străbunicilor noștri, cea care făcuse România independentă, modernă, mare și prosperă. **Cea fără președinți și fără patetismul alegerilor prezidențiale.**

Nu este nici un câștig personal, și cu atât mai puțin unul colectiv, să votezi la 4 sau 5 ani președinți care, de fapt, sunt aleși de ceva timp, înaintea alegerilor propriu-zise, de alții și să reprezinte, indiferent de tabăra din care provin, interesele generale și binele public. Este **aproape o utopie** să crezi că se poate așa ceva, mai ales în România. Mai ales că experiența ultimilor 35 de ani ne-a arătat că ei nu sunt altceva decât „aceeași Mărie, dar cu altă pălărie”, ajungând să slujească de multe ori interese străine de idealul național, indiferent de culoarea politică.

Mandatul limitat, interesele ascunse și rapid de îndeplinit, dar mai ales lipsa de viziune pe termen lung fac din această funcție și instituție un permanent hazard pe care trebuie să-l suportăm și să-l îndurăm, ca și cum România trebuie să rămână republică până la „sfârșitul universului”.

Măcar de ar fi republică, dar țara noastră este cel mai degrabă o pseudorepublică. De ce?

Pentru că inerția a făcut să rămânem cu forma de guvernământ adusă de tancurile sovietice acum 77 de ani și în care nimeni nu prea poate să spună de ce crede în ea: suntem republică, dar fără curent republican și fără susținători ai acesteia. Da, avem antimonarhiști care critică și arată minusurile regalității și ale instituției monarhice. Dar republicani sadea, cu argumente logice și clare, rar am găsit în România. Un paradox care ne ține captivi. Cât oare?

Nu monarhia este cea perimată, cum des se afirmă, ci republica în România este cea fără sens, fără orizont și cu „traume” pe care tot le aduce și nu le mai închide aici.

Principalul avantaj pe care-l oferă **funcția monarhică** față de vremelnica și limitata funcție prezidențială este **profesionalizarea funcției de șef de stat**.

„Prezidențialismul pornește din start cu un handicap în comparație cu modelul regal, prin aceea că dacă în sistemul monarhic principele moștenitor este educat întreaga viață pentru a îndeplini într-o bună zi funcțiunea de șef de stat, președinții nu beneficiază de o asemenea pregătire, întrucât pentru ei calitatea de președinte este o circumstanță specială a carierei lor profesionale. Niciun cetățean român nu știe de la naștere că îi va reprezenta cândva pe conaționali săi dintr-o poziție atât de înaltă. Prezidențialismul devine parte a vieții unora dintre acești cetățeni norocoși, în general după vârsta de 40 de ani, când formarea academică și profesională este în bună măsură încheiată, dar într-o direcție care nu are nimic a face cu statul”, scriau acum câțiva ani în Manifestul regal Vlad Badea și Filip Lucian Iorga.

Vedem că acest argument este unul care devine permanent valabil când e vorba de a evalua funcția prezidențială în România și recente „aventuri prezidențiale”, din toamna lui 2024 și primăvara lui 2025, în care a fost atrasă națiunea română, confirmă eficiența și potrivirea mult mai bună a sistemului monarhic pentru acest spațiu.

Elitele României, cele politice, cele culturale, cele economice, cele sociale au obligația de a repune în discuție publică, cât mai repede, odată cu acest mandat al Parlamentului, ales la 1 decembrie 2024, **necesitatea schimbării Constituției actuale**, și nu a revizuirii acesteia. Revizuire care nu ar mai putea schimba nimic fundamental în ea.

În 2025 este momentul ca forțele politice, instituțiile fundamentale și reprezentative ale statului român-**Armata, Biserica, Academia Română și Coroană Română**,

precum și elitele civice să ceară și să se întâmple acest lucru.

Sarcina majoră va fi ca oamenii politici și Parlamentul României să se pregătească și să devină **Adunare Constituantă** la alegerile generale din 2028 pentru a elabora și a adopta o **Constituție legitimă**, **fără să mai revizuiască actuala lege fundamentală a țării.**

Acest lucru a fost cerut de mai bine de 13 ani și la marșurile ANRM din 10 noiembrie 2013 și 5 aprilie 2014 din București și din câteva orașe din țară.

Au fost manifestările pozitive de care societatea și națiunea noastră a avut mare nevoie pentru a se redeștepta după ani de zile, amortită de la „terorismul de stat”, numit greșit „mineriadă”, din iunie 1990. Noi nu am protestat împotriva cuiva atunci. Am primit alături de noi pe toți cei care vedeau **în reforma constituției și în revenirea la monarhia constituțională** principalele modalități de a încheia socotelile cu trecutul comunist, dar și de a atinge nivelul de prosperitate, democrație și libertate pe care îl au țările ce sunt monarhii constituționale.

Reforma constituțională este oricum necesară.

Actualul semnal dat de cei care au ieșit la vot în 24 noiembrie 2024, dar și în 4 și 18 mai 2025, la primul tur al alegerilor prezidențiale anulate de CCR, și reluate apoi, 6 luni mai târziu, aduce în discuție necesitatea reformării statului și a clasei politice, o serie de instituții având nevoie urgentă de primenire pentru a mai putea funcționa normal și eficient.

Totodată, această nouă Constituție, după modelul reunirii în cadrul comunității europene a celor două Germanii, în 1990, **trebuie să lase deschisă calea reunificării celor două state românești, România și Republica Moldova, sub Coroana României.**

Numai sub **Coroana Română**, principalul simbol național ce-i unește pe toți românii, din cele două state românești, România de la est de Prut (Republica Moldova) și România de la vest de Prut, dar și din comunitățile noastre aflate oriunde în Europa și în lume, poate avea loc o reală și trainică unificare a acestor Români, separate vremelnice de râul Prut sau de granițele terestre, recent înlăturate, prin aderarea completă a României la spațiul Schengen.

„Nu trebuie niciodată uitați românii și pământurile românești care ne-au fost luate, ca urmare a împărțirilor Europei în sfere de influență. Este dreptul lor să decidă dacă vor să trăiască în țara noastră sau dacă vor să rămână separați. [...] Jurământul meu a fost făcut și continuă să fie valabil pentru toți românii. Ei sunt toți parte a națiunii

noastre și așa vor rămâne totdeauna”, afirma Regele Mihai la 25 octombrie 2011, în Parlamentul României.

De asemenea, Coroana Română, având excepționalul și înaltul exercițiu diplomatic al celor aproape 160 de ani de când slujește națiunea română, dar și relațiile de apropiere și rudenie cu multe din Casele Regale ale Europei și lumii, va fi cel mai bun și de încredere garant al apartenenței noastre la Uniunea Europeană și la NATO. Țara nu ar putea găsi un mai bun ambasador.

Am legat mereu prezentul cu trecutul pentru a avea repere solide și a nu cădea în desuetudine.

Monarhia constituțională este cea mai evoluată formă de guvernământ a prezentului. Mărturie stau toate statele ce au această formă și sunt membre alături de România în UE: Spania, Suedia, Danemarca, Olanda, Belgia, Luxemburg, dar și Marea Britanie, Norvegia, Liechtenstein, Monaco, Andorra și Vatican ce sunt în Europa.

Ne lipsește acel punct de întâlnire, acel factor de coeziune, în care să ne regăsim cu toții și cu care să ne putem mândri, indiferent de vârste, de opiniile politice, de opțiunile intelectuale, de meserie sau de origine. Monarhul este acest punct de întâlnire, de legătură cu trecutul nostru istoric și de potențare a părții celei mai bune din noi.

Politica românească ne oferă, de prea mult timp, numai fracturi, numai rupturi, o lipsă cronică de viziune, de stabilitate și de predictibilitate. Monarhul este continuitate și este competență. El e pregătit să domnească și să reprezinte o națiune, spre deosebire de președinții nevoiți, în cele mai fericite cazuri, să fie mereu autodidacți și improvizatori.

Chemăm liderii politici, chemăm instituțiile statului român, îi chemăm pe liderii de opinie să conștientizeze faptul că restaurarea Monarhiei nu este nicidecum dorința utopică a câtorva sentimentali sau visători, **ci este nevoia pragmatică și vitală a unei țări aflate în suferință.**

Elitele pe care România le avea în secolul al XIX-lea au fost conștiente că doar un prinț străin pe Tronul țării putea aplană conflictele dintre facțiunile rivale, putea aduce stabilitate și prestigiu internațional.

Elitele politice, economice și intelectuale de azi au șansa de a demonstra că au viziune, că au simț al răspunderii și patriotism, că-și pot depăși ideile preconcepute și interesele de moment, pentru a oferi din nou României acea instituție care îi poate

reda echilibrul intern, demnitatea, identitatea și prestigiul internațional. Dincolo de politică, deasupra politicii, pentru binele țării și al copiilor noștri. Familia Regală servește, de aproape 160 de ani, România. Majestatea Sa Regele Mihai, român prin naștere și devotament, și-a slujit țara o viață. Acest mare Rege, a cărui viață e o lecție, e și astăzi, la aproape 8 ani de la trecerea la Domnul, îndemn la speranță și la acțiune conștientă și responsabilă.

Familia Regală ar putea însă lucra pentru țară cu mult mai multă eficacitate dacă și-ar recăpăta și atributele constituționale.

România are astăzi nevoie ca Familia ei Regală să o servească într-o Monarhie, și nu într-o republică.

Am pierdut destule ocazii, am irosit deja prea multe șanse. Este acum momentul ca elita politică să nu se mai ascundă în spatele aparentei lipse de popularitate a Monarhiei: „poporul nu vrea”, „poporul nu e pregătit”. Acestea nu sunt explicații, nu sunt argumente, **sunt doar scuze**. Penibile.

Românii au făcut destul de unii singuri: foarte mulți dintre ei s-au scuturat de rămășițele propagandei comuniste, foarte mulți dintre ei au înțeles virtuțile și utilitatea unei Monarhii, tot mai mulți dintre ei își doresc restaurarea Monarhiei. Casa Regală a României are o bună reputație în rândul românilor, un sondaj din 2023 arătând că aproape jumătate dintre cei chestionați (48,5%) au o părere bună și foarte bună despre Casa Regală a României

Dar pasul următor aparține elitei politice. Dacă la 1866, politicienii noștri au avut inteligența și patriotismul de a-l chema pe Tron pe Carol I, politicienii de azi au uriașa și rară șansă de a face istorie, punând-o pe Tron pe Majestatea Sa Margareta, fiica Regelui Mihai I al României, Custodele Coroanei Române. Trecutul nostru ne demonstrează că nimic nu e imposibil, atunci când există oameni cu viziune și curaj.

Chemăm toate partidele parlamentare și neparlamentare, care respectă idealurile Revoluției Române din 1989 și apartenența la spațiul euroatlantic al țării noastre. Îi chemăm pe liderii politici, pe oamenii de afaceri și pe liderii de opinie patrioți să se ralieze acestei propuneri. Chemăm Biserica Ortodoxă Română și Biserica Greco-Catolică să își demonstreze vocația de biserici naționale și să-și recunoască Regina ca Uns al lui Dumnezeu. Chemăm Academia Română și îi chemăm pe oamenii de cultură liberi și responsabili să explice necesitatea restaurării Monarhiei.

Chemăm Armata României și toate structurile naționale care asigură securitatea României să conștientizeze că acum este momentul cel mai bun să eliminăm definitiv sincope și șocuri dureroase ca rezultatul alegerilor din 24 noiembrie 2024.

Îi chemăm pe acei lideri politici influenți care și-au declarat deja opțiunea pentru Monarhie să-și susțină public opțiunea și să promoveze restaurarea Monarhiei, prin **constituirea Parlamentului în Adunare Constituantă în 2028.**

E acum clipa astrală în care mult hulita, de multe ori pe bună dreptate, clasă politică românească poate demonstra că reprezintă interesele fundamentale ale țării. Ea poate dovedi că se poate autodepăși, prin promovarea singurei soluții instituționale care ne poate reda echilibrul și demnitatea: **Monarhia constituțională.** Simțul răspunderii poate transfigura clasa politică de azi, așa cum a făcut-o și cu cea de la mijlocul secolului al XIX-lea și o poate înălța deasupra intereselor meschine și trecătoare, către apărarea interesului național.

La aproape 78 de ani de la momentul în care Majestatea Sa Regele Mihai a fost silit, prin șantaj, să abdice pentru a salva viețile a zeci de tineri anticomuniști amenințați cu moartea, la aproape 78 de ani de la actul ilegal care a aruncat România în infernul totalitarismului comunist, la aproape 78 de ani de când sufletul țării a fost mutilat, chemăm clasa politică și instituțiile să ofere României darul pe care aceasta îl merită: chipul demn, factorul de echilibru și de continuitate, tezaurul identitar care este Monarhia constituțională. Noua Constituție trebuie să permită Monarhiei să servească așa cum se cuvine și așa cum ni se cuvine, în România.

Dinastia Română va împlini în curând, la 10 mai 2026, 160 ani în slujba națiunii noastre.

Astfel, ne exprimăm speranța că Majestatea Sa Margareta Custodele Coroanei Române, așa cum va îngădui Bunul Dumnezeu, va îndritui în curând reprezentanții celei de a șasea generații regale a Dinastiei Române să-și înceapă misiunea, alături de actualii membri ai Familiei Regale!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Trăiască Regina!